

Far West in de Leiestreek

Aan zijn rijke verleden als centrum van de linnenindustrie heeft de Leiestreek een aantal markante industriële complexen overgehouden, zoals deze vlasroterij waarin inmiddels een woning en een kunstgalerie zijn ondergebracht.

TEKST EN FOTO'S JEAN-PIERRE GABRIEL

De vlasvelden vol schoven die als een soort hutjes op het land stonden kan ik me nog levendig herinneren," vertelt landschapsarchitect Denis Dujardin.

„In diezelfde Leiestreek wemelde het ook van de industriële gebouwen, zoals deze vlasroterij. Toen de eigenaar en de architect mij vroegen om in te staan voor de aanleg van de buitenomgeving, dacht ik meteen aan een metafoor voor die vlasvelden. Daarom heb ik mij beperkt tot het aanplanten van ellipsen vol *Miscanthus sinensis* 'Gracillimus'. Deze hoge grassoort doet denken aan de vlasschoven na de oogst."

Met deze keuze heeft Denis Dujardin ook aansluiting willen zoeken bij het werk van architect Roland Decorte, die het terrein uitklaarde en alleen de gebouwen liet staan die hij nodig had, namelijk een lange parallellepipedum van beton, een grote loods en een soort 'technische' kubus. Dat laatste, vierkante gebouw aan de ingang van het terrein is gebleven zoals het was. Alleen zijn er deuren in aangebracht om er spullen in te kunnen opslaan.

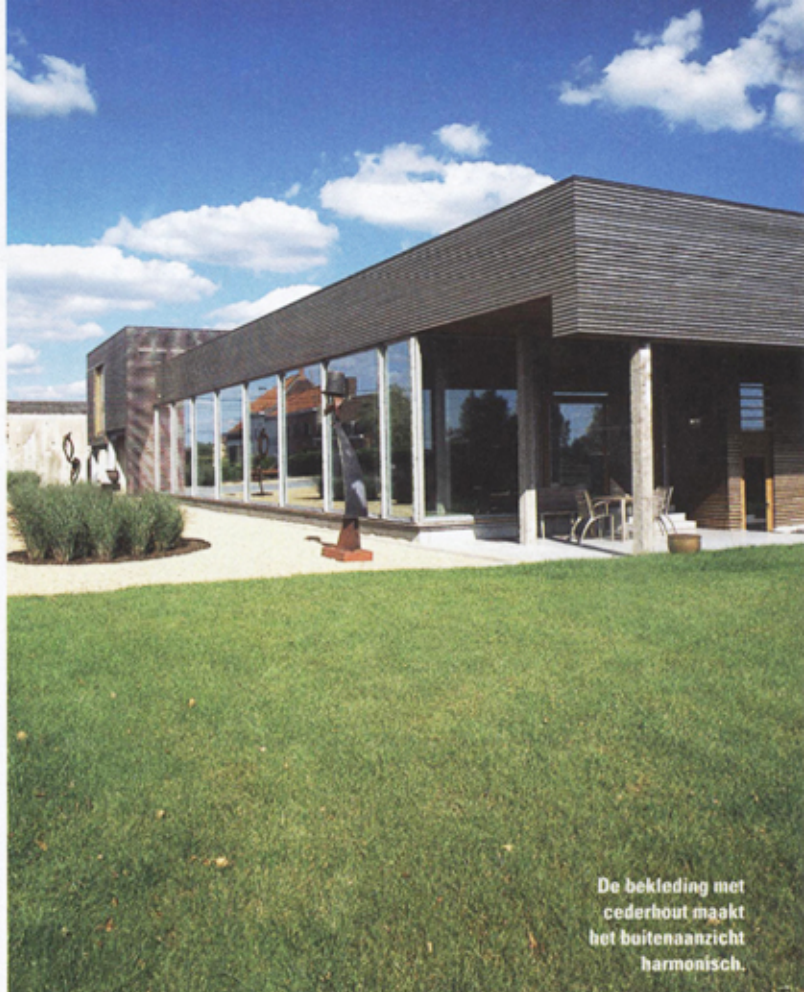
De graspluimen die uitsteken boven de woestijnachtige bodem doen denken aan zongestoofde landschappen in Texas en New Mexico.

„Het langwerpige gebouw is bijna 40 meter lang en 12 meter breed en is opgetrokken uit gewapend beton", vertelt Roland Decorte. „Zowel binnen als buiten wilden we de oorspronkelijke structuur behouden. Daarom hebben we het omhulsel gestript en alles tot op de basislaag verwijderd. Vanwege de vrije uitkijk naar het westen hebben we die kant helemaal beglaasd, van vloer tot plafond."

Het gebouw vertoont nu een mooie harmonie dankzij de bekleding met Amerikaans cederhout. Na verloop van tijd krijgen deze planken een grijzige waas over zich die goed bij de natuurlijke kleur van het beton past.

„Binnen bleven de ingrepen beperkt tot de tussenmuren en tot het slaapgedeelte, dat niet helemaal is afgesloten, maar iets is verhoogd om eronder opbergruimte te creëren."

123

De bekleding met cederhout maakt het buitenaanzicht harmonisch.

Binnen en buiten zijn nauw verweven.

Binnen creëert de
vloer in gepolijst
beton een
loftallure.

De eetkamer
kreeg een vloer in
wengé. De tafel
en stoelen zijn
van Maarten
Van Severen,
erboven hangen
Costanzalampen.

Veel van het
"meubilair"
maakt deel uit
van de structuur
van het huis.

De leefruimte — woonkamer en keuken — heeft Roland Decorte over de hele lengte van het gebouw verdeeld. Aan de achterkant bevindt zich, naast het slaapgedeelte, een eetkamer met een lange tafel en stoelen van Maarten van Severen. Boven de tafel hangen Costanzalampen (Luceplan). „De rest van het meubilair, meer bepaald de kasten, hebben we zelf ontworpen”, zegt Roland Decorte. „Alles is op maat gemaakt en uitgevoerd in wengé, de houtsoort die ook op de vloer van de eetruimte ligt. De overige vloeren bestaan uit gepolijst beton, net als de toegangspaden buiten.”

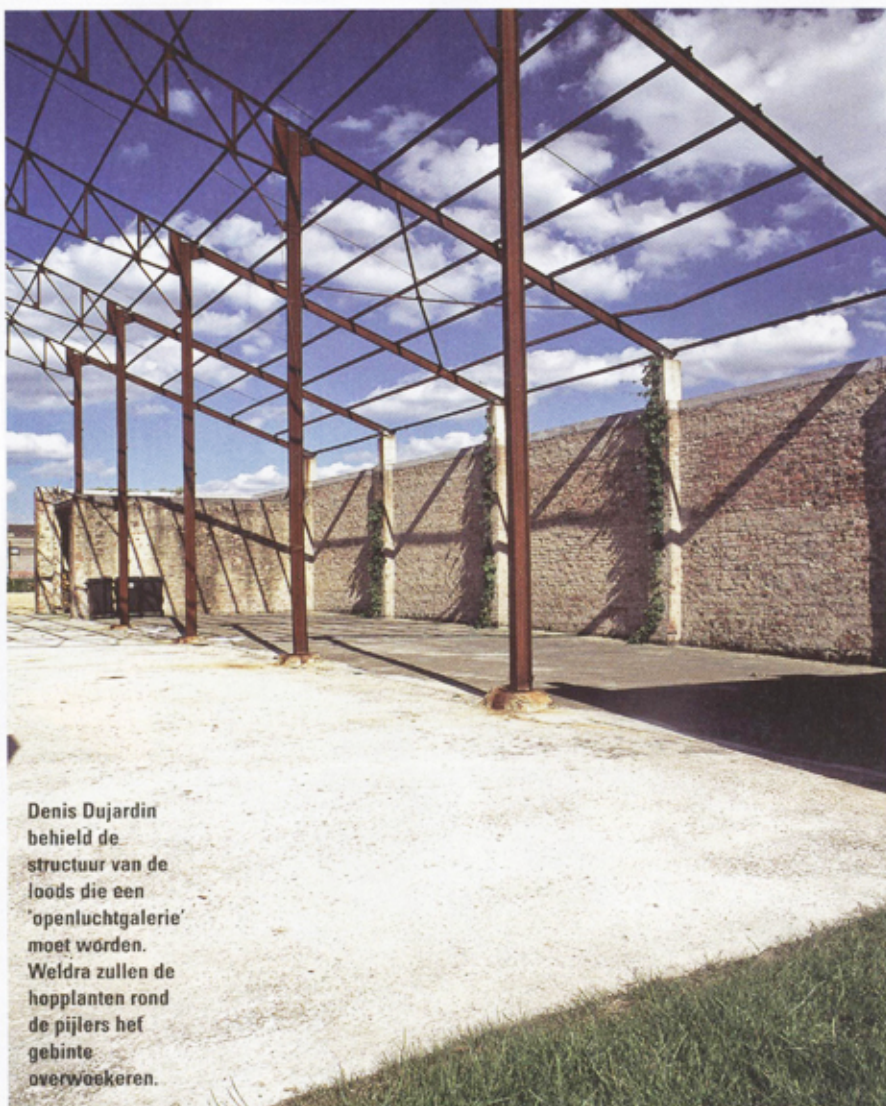
Deze paden zijn in overleg met de landschapsarchitect aangebracht. Afgezien van een rechthoekig gazon aan de achterzijde van de woning is het terrein bedekt met grind van Franse zandsteen. De graspluimen die boven deze woestijnachtige bodem uitsteken doen denken aan zongestoofde landschappen in Texas en New Mexico met oude industriële gebouwen, die nu ook vaak worden omgebouwd, onder meer tot kunstgalerie zoals hier.

De eigenaar van het terrein, een liefhebber van schilderijen en beeldhouwkunst, heeft van zijn passie zijn beroep gemaakt. Daarom tref je in zijn tuin diverse beelden van kunstenaars aan als Johan Bodart, Peter Meyers en José Chapellier.

„Omdat ik wist dat mijn klant van kunst houdt, heb ik hem voorgesteld om de oude schuur om te bouwen tot een openluchtgalerie”, gaat Denis Dujardin verder. „Slopen vond hij te ver gaan. Ik heb toen het idee geopperd om het gebouw te laten staan en alleen het dak te verwijderen. Dat is gebeurd. Het gebinte is gebleven, voorzien van de nodige verstevigingen.”

Over een paar jaar zullen de plannen van Denis Dujardin in realiteit te bewonderen zijn, als de hop die hij plantte aan de voet van de pijlers van de loods, de balken van het gebinte zullen hebben overwoekerd en zo van het geheel een ‘kathedraal van groen’ zullen hebben gemaakt. Dat beeld bevalt de vrouw des huizes wel. Als fervent tuinierster kweekt zij tal van vetplanten en planten die gedijen in droge gebieden. De fraaiste exemplaren hebben een plaats gekregen in de living, in een voormalige put die door de architect in een grote plantenbak is veranderd.

Info: Kunstgalerie Atmosfera, Izegemsestraat 415, 8501 Heule, Kortrijk, 056355969.

Denis Dujardin behield de structuur van de loods die een 'openluchtgalerie' moet worden. Weldra zullen de hopplanten rond de pijlers het gebinte overwoekeren.

Van de ruïne van een industrieel gebouw maakte architect Roland Decorte een huis dat baadt in het licht. Waar nu woestijnplanten groeien, stonden vroeger de tanks waarin het glas werd geroort.

